

II. ОРГАНІЗАЦІЙНО-ПРАВОВІ ПИТАННЯ ВИКОНАННЯ ПОКАРАНЬ, НЕ ПОВ'ЯЗАНИХ З ПОЗБАВЛЕННЯМ ВОЛІ

УДК 343.9

DOI 10.32755/sjcriminal.2023.01.036

Колодчин Д. В.,

кандидат юридичних наук,
докторант кафедри управління безпеки, правоохоронної
та антикорупційної діяльності,

ПрАТ «Вищий навчальний заклад «Міжрегіональна
Академія управління персоналом», м. Київ, Україна

ORCID: 0000-0002-0820-4409

КРИМІНОЛОГІЧНА ХАРАКТЕРИСТИКА ОСІБ, ЯКІ ВЧИНИЛИ ПОВТОРНІ КРИМІНАЛЬНІ ПРАВОПОРУШЕННЯ, ПЕРЕБУВАЮЧИ НА ОБЛІКУ УПОВНОВАЖЕНОГО ОРГАНУ З ПИТАНЬ ПРОБАЦІЇ

У статті проаналізовано соціально-демографічні, кримінально-правові та частково кримінально-виконавчі ознаки осіб, які перебували на обліку уповноважених органів з питань пробації і вчинили повторне кримінальне правопорушення. На основі аналізу таких ознак з'ясовано, що: 92 % – це особи чоловічої статі, 8 % – жінки. За віковою ознакою, 76,8 % входять до групи 18–55 років (середній вік 36 років), що є найактивнішою у життєвому просторі групою осіб, а тому є більш схильною до вчинення протиправних дій. 75,9 % – неодружені; 64 % не мають дітей; 59,1 % мають базову середню освіту; 64,6 % не працевлаштовані і 81,2 % з них не бажають працювати; стан здоров'я 96,2 % задовільний; 96,2 % схильні до порушення громадського порядку; 65,3 % вчинили повторне кримінальне правопорушення на першому році перебування на обліку. Найбільший коефіцієнт повторних кримінальних правопорушень вчинено засудженими, які відбувають покарання у виді виправних робіт, – 1,48.

Ключові слова: кримінологічна характеристика, особа правопорушника, засуджений, повторні кримінальні правопорушення, уповноважений орган з питань пробації, покарання.

Постановка проблеми. Вивчення особи правопорушника є традиційним для кримінологічних наукових розвідок, не є винятком і наше дослідження. Панівна тривалий час у кримінально-

виконавчій політиці держави концепція, згідно з якою широке призначення покарання у виді позбавлення волі здатне позитивно вплинути на зниження рівня злочинності, поступово втрачає свої позиції [1, с. 3]. Підтримуємо вказану тезу, з єдиним уточненням, що станом на 2022 рік ця концепція повністю втратила свої позиції. Таким чином, застосування покарань, які є альтернативними позбавленню волі, набуло не лише актуальності на теоретичному рівні, а і повного визнання на рівні судової практики.

Незважаючи на загалом позитивні відгуки щодо ролі і наслідків для суспільства кримінально-правових заходів, альтернативних позбавленню волі, що застосовуються до осіб, які визнані винними у вчиненні кримінальних правопорушень, такі особи можуть продовжувати свою суспільно небезпечну діяльність. З огляду на зазначене, не втрачає своєї актуальності вивчення особи, яка відбуває покарання, не пов'язане з позбавленням волі, або перебуває на обліку уповноваженого органу з питань пробації (далі – УОзпП).

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Теоретичні та праксеологічні аспекти кримінально-правових засобів запобігання злочинності були і залишаються предметом наукових досліджень таких вітчизняних учених, як: А. І. Богатирьова, І. Г. Богатирьова, О. І. Богатирьової, О. М. Джужи, В. М. Дрьоміна, О. М. Звенигородського, О. Г. Кальмана, В. М. Куца, О. М. Костенка, О. Г. Колба, І. М. Копотуна, В. А. Мисливого, Л. І. Олефір, В. Г. Павленка, М. С. Пузирьова, О. В. Ткачової, С. В. Черкасова, С. І. Халимона, В. І. Шакуна, Д. В. Ягунова, І. С. Яковець та інших.

Відаючи належне вченим, чії наукові праці присвячено вивченню альтернативних позбавленню волі кримінально-правових заходів [1], слід зазначити, що переважна більшість з них стосуються або організаційно-правових засад виконання таких покарань, або перспектив створення в Україні органу з питань пробації, вирішення питань застосування кримінально-правових заходів впливу тощо. Комплексні роботи, присвячені вивченню кримінологічної характеристики осіб, які перебувають на обліку УОзпП, відсутні, що своєю чергою і актуалізує необхідність проведення такого дослідження.

Формулювання мети. Метою статті є вивчення кримінологічної характеристики осіб, які вчинили повторні кримінальні правопорушення, перебуваючи на обліку УОЗпП.

Виклад основного матеріалу. На обліку УОЗпП перебувають такі категорії засуджених осіб: звільнені від відбування покарання з випробуванням, звільнені від відбування покарання вагітні жінки та жінки, які мають дітей до трьох років; засуджені до покарання у виді позбавлення права обіймати певні посади або займатися певною діяльністю, громадських і виправних робіт.

Незважаючи на те, що держава в особі національного суду дала таким особам «другий шанс», тобто виправитися без застосування реального покарання, вони вчиняють повторні кримінальні правопорушення. Отже, чималий науковий інтерес викликає аналіз соціальних, кримінально-правових та кримінально-виконавчих ознак осіб, які вчиняють повторні кримінальні правопорушення, перебуваючи на обліку УОЗпП в нових умовах.

У зарубіжній науці поширеним є також підхід до формування типових характеристик різних категорій злочинців (засуджених), таких як неповнолітні, засуджені до позбавлення волі жінки (в сукупності чи на основі індивідуальних соціально-демографічних, кримінально-правових та інших особливостей): Alarid & Vega, 2010 [2]; Cuervo, Villanueva, González, Carrión, & Busquets, 2015 [3]; Dragomir, 2014 [4]; Gorbnescu, 2013 [5]; Stanojoska & Jurtoska; Carlton, 2016 [6], Prost, Golder, Higgins, Pettus-Davis, Renn, Edmond, & Logan, (2022) [7].

Правильно зазначає вітчизняна вчена-кримінолог В. С. Батиргареева, що знайомство з особистістю будь-якого злочинця розпочинається з його соціально-демографічних даних [8, с. 74].

Своєю чергою соціально-демографічні ознаки дають можливість працівнику УОЗпП з'ясувати найважливіші аспекти, що стосуються роботи, освіти, здоров'я, соціальних зав'язків особи, яка перебуває на обліку органу пробації. До ознак соціально-демографічної характеристики кримінологами віднесено: вік, стать, сімейний стан, а також соціальний статус. Соціальний статус зі свого боку містить сукупність ознак, які дають можливість визначити обсяг політичних та юридичних прав, обов'язків, можливостей, рівень доходу, освітній рівень тощо.

У процесі дослідження ми провели вивчення матеріалів особових справ засуджених, що перебували на обліку УОзпП різних регіонів України (Київська, Чернігівська, Хмельницька, Вінницька, Закарпатська, Львівська, Волинська). Вибірка становила 345 особових справ осіб, які перебували на обліку та вчинили повторні кримінальні правопорушення у 2020–2022 роках.

Отже, за статевою ознакою особи, які вчинили повторні кримінальні правопорушення, не мають суттєвої відмінності від загальної кількості чоловіків і жінок, що перебувають на обліку органів пробації: чоловіків – 92 %, жінок – 8 %.

Незважаючи на малу кількість жінок, вважаємо, що статеві ознаки також підлягають врахуванню залежно від соціальних ролей, які виконуються такими особами. Дослідники проблеми пробації в Іспанії також звертають увагу на гендерні відмінності, наприклад К. Василеску зазначає, що жінки мають особливі потреби, характеристики та проблеми, які слід враховувати під час виконання покарань у громаді [9, с. 25]. У підтвердження зазначеної тези, К. Василеску наводить опитування офіцерів пробації, які найчастіше повторювали, що робота з жінками-правопорушницями характеризується «більшими проблемами» та є «більш складною». Існують численні потреби та проблеми, які відрізняють жінок і чоловіків – клієнтів пробації, серед яких виділяють такі: проблеми з психічним здоров'ям, які, за словами офіцерів пробації, у випадку жінок є множинними або посилюються попередніми травмами; економічна нестабільність через нестабільне трудове життя та ситуації крайньої бідності, виселення, вживання наркотиків і секс-бізнесу [9, с. 30].

Жінки-правопорушниці, які перебувають на обліку УОзпП в Україні, також мають аналогічні проблеми, а отже, це необхідно враховувати в повсякденній діяльності. Урахування таких особливостей надаватиме можливості обирати більш ефективні форми виховної роботи з такими особами.

Здійснюючи вивчення осіб, необхідно враховувати вікові потреби, сучасні погляди та запити, стан здоров'я різних вікових груп (неповнолітні, молодь, середній вік, старші люди). Переважна більшість (76,8 % осіб) входять до групи 18–55 років, це

найпродуктивніша вікова група, неповнолітніх та старших 55 років виявилось лише по 5,8 %.

У своєму дослідженні С. І. Халимон пояснював це тим, що переважна більшість осіб засуджені вперше, і, як правило, за злочини середньої тяжкості і подекуди тяжкі злочини [10, с. 111]. Проте, на нашу думку, це пояснюється саме тим, що ця вікова група є найактивніша у життєвому просторі, а тому більш схильна до вчинення повторних кримінальних правопорушень.

Важливою для вивчення особистості є така ознака, як сімейний стан, визначення взаємин у сім'ї сприяє становленню особи на шлях виправлення і позитивному завершенню пробаційних програм. В українському суспільстві сім'я була і залишається основою, має на меті збереження дару любові, народження та повноцінне виховання дітей, сприяє збереженню суспільної моралі [11, с. 230]. Вважається, що наявність сім'ї стримує особу від можливого порушення закону [12].

Сімейні стосунки для осіб, які порушили закон, мають значення. Так, М. Фармер у своїй роботі пропонував «закріпити дуже простий принцип реформи, який має стати золотою ниткою через систему пенітенціарних установ та установ, які її оточують. Цей принцип полягає в тому, що стосунки є принципово важливими, якщо люди хочуть змінитися [13, с. 4]. Вивченню впливу сімейних стосунків на поведінку ув'язнених присвячено багато наукових праць, вчені наголошують, що контакти під час тримання під вартою мають вирішальне значення для підтримки сімейних зв'язків, сприяння благополуччю ув'язнених, зменшення тюремних правопорушень, заохочення адаптації до тюремного життя та підтримки успішного звільнення [14; 15; 16]. Отже, наявність сім'ї та дітей напевно сприятимуть розвитку законослухняного способу життя і в осіб, які перебувають на обліку в УОзП.

Отримані нами результати свідчать, що 75,9 % осіб, які вчинили повторні кримінальні правопорушення, не були одруженими, і відповідно лише 9 % були одруженими. Очевидно, це підтверджує теорію, що сімейні стосунки мають стримувальний фактор. 6,1 % були розлученими, 9 % перебували у так званому цивільному шлюбі. Аналогічні результати стосуються

і наявності дітей. 64 % вивчених осіб не мали дітей; отже, їх не стримували ні сімейні, ні батьківські обов'язки.

Характеристика осіб, які перебувають на обліку УОзП, за освітнім рівнем сприяє з'ясуванню світогляду людини, рівня знань у тій чи іншій сфері, вмінь, навичок. Наявність або відсутність освіти є чинником, який впливає на можливості самореалізації, рівень інтелектуального та культурного розвитку. За освітнім рівнем вивчені особи характеризуються так. Переважна більшість (59,1 %) мають шкільну освіту, що може свідчити про відсутність будь-якої професії. Решта (40,9 %) мали різний освітній рівень, переважно професійно-технічне училище (29 %), яке дає можливість вважати про наявність професії і можливість працевлаштуватися. Базову вищу освіту мали 6,1 %, повну вищу – лише 5,8 %.

Як стверджує П. Буонанно, більшість публікацій про вплив освіти на злочинність наголошує на тому, що освіта покращує навички та здібності людей, таким чином збільшує віддачу від законної роботи, збільшуючи альтернативні витрати незаконної поведінки. Освіта має непрямий (неринковий) ефект, який впливає на переваги індивідів. Цей ефект («ефект цивілізації») робить кримінальне рішення дорожчим у психологічному плані [17, с. 18].

Крім рівня освіти, важливе значення має інтелектуальний рівень. Думка про те, що менш розумні також менш схильні передбачати й оцінювати наслідки своїх вчинків, залишається настільки правдоподібною, що більшість сучасних підручників з кримінології розглядають питання інтелекту злочинців [18]. За допомогою багатофакторного підходу вчені продовжують досліджувати вплив інтелекту на кримінально-протиправну діяльність. Наше дослідження не ставило перед собою мету визначити рівень інтелекту таких осіб, але можна прогнозувати, що він невисокий. Про те, що значна частина осіб, які вчиняють повторні кримінальні правопорушення, характеризуються відставанням у розвитку – фізичному, інтелектуальному, психологічному тощо, зазначає у своєму дослідженні М. С. Микитенко [19, с. 96].

Наступна ознака, яка має тісний зв'язок з освітнім рівнем, – це зайнятість. Освітній рівень, зайнятість, а також частково місце проживання може характеризувати статус особи. Характери-

стика осіб, які перебувають на обліку УОзпП, за соціальним статусом хоча і не може бути визначальною під час вивчення таких осіб, проте може бути використана для повноцінного уявлення про сферу спілкування, рівень задоволення професією, наявні матеріальні труднощі тощо. А от працевлаштування неодноразово згадується як основна реабілітаційна діяльність в управлінні правопорушниками [13, с. 5].

Як видно з отриманих результатів, 64,6 % на момент вчинення повторного кримінального правопорушення не працювали, лише 18,8 % з них не були зайняті суспільно корисною працею з поважних причин. Проте, на жаль, у матеріалах особових справ відсутня інформація, які саме поважні причини, 81,2 % непрацюючих не бажали виконувати суспільно корисну функцію.

На нашу думку, зайнятість осіб, які перебувають на обліку УОзпП, має важливе профілактичне значення. Американські вчені вважають, що коли рівень безробіття високий, особам, які мають певні проблеми із законом, особливо важко знайти законні засоби для задоволення базових потреб, придбати ринкові товари та послуги тощо. Тобто це вказує на те, що безробіття позитивно корелює з правопорушеннями [20, с. 543].

Беккер Г. вважає, що «деякі особи стають злочинцями через фінансову та іншу винагороду від злочину порівняно з легальною роботою, беручи до уваги ймовірність затримання та засудження, а також суворість покарання» [21, с. 176].

Зайнятість, на нашу думку, безпосередньо пов'язана зі станом здоров'я таких осіб. Порівнюючи попередні результати з наступними, ми були здивовані, адже за матеріалами особових справ 96,2 % осіб були здоровими, лише 3,8 % мали обмеження щодо працевлаштування. Наведені результати вказують на певну соціальну занедбаність таких осіб та необхідність проведення цілеспрямованих заходів соціально-профілактичної роботи.

Володіння такою інформацією представниками УОзпП матиме важливе значення для належної і насамперед ефективної організації заходів виховного та профілактичного характеру.

Місце проживання особи на момент вчинення кримінального правопорушення також має певне значення для профілактичної діяльності. Адже статистичні дані свідчать, що рівень вчи-

нення кримінальних правопорушень у великих містах набагато більший, ніж у малих чи сільській місцевості. Вивчені нами результати не зовсім підтверджують вказану теорію, адже переважна більшість (55,7 %) тих, хто вчинив повторні кримінальні правопорушення, проживають у сільській місцевості.

Кримінологічна наука доводить, що проживання в районі, де велика частина інших молодих людей залучена до злочинів, пов'язано зі значним збільшенням імовірності того, що особа буде залучена до злочину. Значний ефект сусідства однолітків також очевидний при вживанні наркотиків і алкоголю, а також залишення молоді без школи та без роботи. Сімейне походження та однопіліткі із сусідства тісно пов'язані з рішеннями молоді [17, с. 25].

Це підтверджується і статистичними даними зарубіжних учених. Так, Е. Глессер та Б. Сакердот зазначають, що згідно зі статистичним звітом Сполучених Штатів за 1994 рік, у столичних районах на 79 % більше насильницьких злочинів, ніж в інших американських містах, і на 300 % більше, ніж у сільській місцевості. У Нью-Йорку та Лос-Анджелесі рівень злочинності приблизно в чотири рази вищий, ніж рівень злочинності в мегаполісах загалом, а рівень насильницької злочинності більш ніж у 2,5 рази перевищує рівень насильницької злочинності в усіх мегаполісах [22, с. 225–226].

Отже, місце проживання клієнта УОзпП необхідно враховувати у своїй діяльності у зв'язку з тим, що такі особи мають більше ризиків вчинити повторне кримінальне правопорушення.

Як виявилося, і це підтверджується результатами інших досліджень [10], понад 87 % осіб, які вчинили повторне кримінальне правопорушення, перебували на обліку як особи, звільнені від відбування покарання з випробуванням, ще 6 % відбували громадські роботи, 2,9 % виправні роботи і 3,2 % позбавлення права обіймати певні посади або займатися певною діяльністю.

Ми спробували також поррахувати співвідношення осіб, які вчинили кримінальні правопорушення, до кількості осіб, які пройшли за обліками за 2018–2020 роки. Протягом трьох років за обліками УОзпП у середньому перебувала така кількість осіб: звільнених від відбування покарання з випробуванням – 49 317; засуджених до громадських робіт – 3 357; засуджених до позба-

влення права обіймати певні посади або займатися певною діяльністю – 2 930, до виправних робіт – 470.

Застосувавши формулу визначення коефіцієнта злочинності, ми вирахуємо, які особи (яке покарання відбувають) найбільше вчиняють повторні кримінальні правопорушення:

$$К. з. = \frac{З \times 100}{Н}.$$

Як бачимо, найбільший коефіцієнт повторних кримінальних правопорушень вчинено засудженими, які відбувають покарання у виді виправних робіт, а саме 1,48; звільнені від відбування покарання з випробуванням – 0,6; громадські роботи – 0,6; засуджені до позбавлення права обіймати певні посади або займатися певною діяльністю – 0,5.

На нашу думку, це можна пояснити втратою виправного потенціалу цього покарання в останні десятиріччя. Адже ми спостерігаємо як низький відсоток призначення виправних робіт, так і випадки призначення особам, які вже на момент його застосування не займаються суспільно корисною працею, а отже, переходять у групу ризику.

Зауважимо, що у структурі загальної злочинності вагомим є показник рецидиву. Більше ніж третина, а саме 34,5 % осіб, які вчинили повторне кримінальне правопорушення, мали проблеми із законом до того, як стали клієнтами УОзпП. Вивчення попередньої поведінки має важливе значення для можливої кримінальної траєкторії у майбутньому. Horning, Salfati & Crawford, вивчаючи поведінку вбивць, дійшли висновку про взаємозв'язок між попередньою кримінальною спеціалізацією і майбутньою поведінкою щодо вбивств [23].

Отримані результати можуть свідчити про спрямованість особистості, формування панівної системи мотивів, інтересів, переконань, ідеалів, у яких виявляють себе потреби людини. Спрямованість особистості – це система спонукань і ціннісних орієнтацій, яка визначає вибіркове ставлення й активну поведінку людини, тобто спрямованість, по суті, – це стійка система мотивів, які орієнтують життєдіяльність особистості [24, с. 82]. У продовження вивчення спрямованості і мотиваційної складо-

вої ми з'ясували, які види кримінальних правопорушень були ними вчинені. Як з'ясувалося, більшість, а саме 52,4 %, мають корисливу спрямованість, 11,9 % – насильницьку, решта вчинили кримінальні правопорушення у сфері незаконного обігу наркотичних речовин (12,5 %) та проти громадського порядку (2,9 %), а також 20,3 % вчинили інші кримінальні правопорушення.

Для з'ясування мотиваційної спрямованості особистості ми виявили, впродовж якого періоду після постановки на облік УОЗПІ особа вчинила нове кримінальне правопорушення. Третина вчинила нове кримінальне правопорушення в період від одного до трьох років, 40,9 % – у межах перших шести місяців і 26,5 % – від шести місяців до одного року. Ці дані можуть свідчити про стійку антисоціальну мотиваційну сферу, небажання жити у суспільстві за правилами законослухняного громадянина. Також, певною мірою, це свідчить про значні недоліки соціального контролю.

Важливим елементом утримання особи від вчинення повторного кримінального правопорушення є його соціальне середовище, або наявність чи відсутність позитивних соціальних зв'язків. Вивчаючи характерні особливості злочинців, вчені припускають зв'язок між поведінкою правопорушника на місці вчинення злочину і його поведінкою у соціумі, зокрема поведінку під час вчинення попередніх злочинів [25; 26]. Очевидно, поведінка людини тісно пов'язана із середовищем, у якому вона перебуває.

Нами встановлено, що 40,5 % мали позитивні зв'язки в сім'ях, 17,4 % – в побуті та дозвіллі, лише 2,9 % мали їх за місцем роботи. На жаль, по 39,1 % відсутня інформація в матеріалах особових справ.

Із проведеного аналізу ознак, якими характеризуються особи, які вчинили повторні кримінальні правопорушення, перебуваючи на обліку УОЗПІ, ми можемо виокремити найбільш притаманні, які, своєю чергою, дають можливість сформулювати типові ознаки таких осіб.

Висновки. Отже, особи, які вчиняють повторні кримінальні правопорушення, не мають суттєвих відмінностей від інших порушників закону: 92 % – це особи чоловічої статі і лише 8 % – жінки. За віковою ознакою переважна більшість (76,8 %) входять до групи 18–55 років (середній вік 36 років), що є найакти-

внішою у життєвому просторі групою осіб, а тому є більш схильною до вчинення протиправних дій. Переважна більшість (75,9 %) неодружені; 64 % не мають дітей; 59,1 % мають базову середню освіту; 64,6 % не працевлаштовані і 81,2 % з них не бажають працювати; стан здоров'я 96,2 % задовільний; 96,2 % схильні до порушення громадського порядку; 65,3 % вчинили повторне кримінальне правопорушення на першому році перебування на обліку. Установлено, що найбільший коефіцієнт повторних кримінальних правопорушень вчинено засудженими, які відбувають покарання у виді виправних робіт, – 1,48. Це можна пояснити втратою виправного потенціалу цього покарання в останні десятиріччя. Спостерігається як низький відсоток призначення цього покарання, так і випадки його призначення особам, які вже на момент його застосування не займаються суспільно корисною працею, а отже, переходять у групу ризику.

Список використаних джерел

1. Богатирьов І. Г., Халимон С. І. Кримінально-виконавча інспекція як суб'єкт запобігання злочинам : монографія. Харків : Харків юридичний. 2008. 320 с.
2. Alarid L. F., & Vega O. L. Identity Construction, Self Perceptions, and Criminal Behavior of Incarcerated Women. *Deviant Behavior*. 2010. № 31. P. 704–728. URL: <https://doi.org/10.1080/01639620903415943> (дата звернення: 25.04.2023).
3. Cuervo K., Villanueva L., González F., Carrión C., & Busquets P. Characteristics of young offenders depending on the type of crime. *Psychosocial Intervention*. 2015. № 24. P. 9–15.
4. Dragomir C. Persons Deprived of Freedom: from Condemnation to the Socio-Professional Reintegration. *Procedia – Social and Behavioral Sciences*. 2014. № 149. P. 292–296.
5. Gorbnescu A. Female Recidivism Prediction. *Procedia – Social and Behavioral Sciences*. 2013. № 78. P. 46–50.
6. Stanojoska A., Jurtoska J. Ladies or Criminals: An Exploratory Study of Patterns of Female Criminality in the Republic of Macedonia. *International Journal of Criminal Justice Sciences*. 2018. Vol. 13 (1). P. 147–163.
7. Prost S. G., Golder S., Higgins G. E., Pettus-Davis C., Renn T., Edmond T., & Logan T. Correlates of post-traumatic stress among victimized women on probation and parole. *Probation Journal*. 2022.

№ 69 (1). P. 45–65. URL: <https://doi.org/10.1177/02645505211032171> (дата звернення: 25.04.2023).

8. Батиргарєєва В. С. Кримінологічна характеристика та попередження розбоїв, поєднаних з проникненням у житло. Харків : Одісей, 2003. 256 с.

9. Vasilescu C. Probation officers working with women offenders in the community: Evidence from Catalonia. *Probation Journal*. 2022. № 69 (1), P. 24–44. URL: <https://doi.org/10.1177/02645505211070087> (дата звернення: 25.04.2023).

10. Халимон С. І. Запобігання злочинам серед осіб, які перебувають на обліку в кримінально-виконавчій інспекції : дис. канд. юрид. наук: 12.00.08. Дніпропетровськ, 2008. 254 с.

11. Герц А. А. Права людини, сексуальна орієнтація та гендерна рівність : навчальний посібник. Київ, 2018. 326 с.

12. Hradetska N. Impact of the micro-environment in the determination of criminal behavior of minors. *Visn. Nac. akad. prokur. Ukr.* 2019. № 4. P. 7–20. URL: <https://doi.org/10.34285/visnyknaru> 2019.04.007 (дата звернення: 25.04.2023).

13. Farmer M. The Importance of Strengthening Prisoners' Family Ties: To Prevent Reoffending and Reduce Intergenerational Crime. London : Ministry of Justice, 2017.

14. Raikes B., Lockwood K. Acorn house revisited: 'Think family, up and down and side to side'. *Hutton M. and Moran D. (eds) The Handbook for Prisoners' Families*. Basingstoke : Palgrave, 2019. P. 295–315.

15. McCarthy D., Adams M. Prison visitation as human 'right' or earned 'privilege'? The differing tales of England/Wales and Scotland. *Journal of Social Welfare and Family Law*. 2017. № 39 (4). P. 403–416.

16. Woodall J., Kinsella K. Playwork in prison as a mechanism to support family health and well-being. *Health Education Journal*, 2017. № 76 (7). P. 842–852.

17. Buonanno P. The Socioeconomic Determinants of Crime. A Review of the Literature. *Working paper series*. Department of economics university of Milan – Bicocca, 2003. P. 33.

18. Hirschi T., Rudisill D. The Great American Search: Causes of Crime 1876–1976. *The ANNALS of the American Academy of Political and Social Science*. 1976. № 423 (1). P. 14–22. URL: <https://doi.org/10.1177/000271627642300103> (дата звернення: 25.04.2023).

19. Микитенко М. С. Профілактика девіантної поведінки неповнолітніх у діяльності уповноваженого органу з питань пробації : дис. ... канд. пед. наук: 13.00.05. Київ, 2019. 318 с.

20. Fleisher B. M. The Effect of Unemployment on Juvenile Delinquency. *Journal of Political Economy*. 1963. № 71 (6), P. 543–555. URL: <http://www.jstor.org/stable/1828439> (дата звернення: 25.04.2023).

21. Becker G. S. Crime and Punishment: An Economic Approach, *Journal of Political Economy*. 1968. № 76 (2). P. 169–217.

22. Glaeser E. L., Sacerdote B. S. Why is There More Crime in Cities? *Journal of Political Economy*. 1999. Vol. 107. No. 6. P. 225–258.

23. Horning A., Salfati G., Crawford K. Prior Crime Specialization and Its Relationship to Homicide Crime Scene Behavior Type. *Homicide Studies*. 2010. № 14 (4). P. 377–399.

24. Вітенко І. С., Вітенко Т. І. Основи психології. Видання друге, перероблене і доповнене. Вінниця : Нова книга, 2008. 256 с.

25. Canter D. Offender profiling and criminal differentiation. *Legal and Criminological Psychology*. 2000. № 5. P. 23–46.

26. Salfati C. G. Linking serial crimes. *J. Fossi & L. Falshaw (Eds.), Issues in forensic psychology*. 2008. Vol. 8. Leicester, UK: British Psychological Society, Division of Forensic Psychology Publications.

Kolodchyn D.,

PhD in Law, Doctoral student of the Department of Security Management, Law Enforcement and Anti-Corruption Activities of PrJSC “Higher educational institution”
Interregional Academy of Personnel Management”,
Kyiv, Ukraine
ORCID: 0000-0002-0820-4409

**CRIMINOLOGY CHARACTERISTICS OF PERSONS
COMMITTED REPEATED CRIMINAL OFFENSES WHILE
BEING ON THE RECORDS OF THE AUTHORIZED
PROBATION BODIES**

The article addresses to the study of the criminological characteristics of persons committed repeated criminal offenses while being registered by the authorized probation body. It was found that there are no comprehensive works devoted to the study of the criminological characteristics of persons who are registered with the authorized probation body, which in turn actualizes the need for such a study.

The article makes an analyses of the socio-demographic, criminal-legal, and partially criminal-executive features of persons registered by the authorized probation bodies and committed a repeated criminal offense. Based on the analysis on the characteristics, it was found that: 92 % are male, 8 % are female. By age feature, 76,8 % belong to the group of 18–55 years (average age is 36 years), which is the most active group of people in the life space, and therefore is more prone to committing illegal acts. 75,9 % of which are not married; 64 % do not have children; 59,1 % have basic secondary education; 64,6 % are unemployed and 81,2 % of them do not want to work; health status of 96,2 % is satisfactory; 96,2 % tend to violate public order; 65,3 % committed a repeat criminal offense in the first year of registration.

The ratio was established according to persons committed criminal offenses to the number of persons registered for 2018-2020. Over the course of three years, according to the records of the authorized probation bodies, the following number of persons were on average: released from serving a sentence with probation – 49,317; sentenced to community service – 3,357; sentenced to deprivation of the right to hold certain positions or engage in certain activities – 2,930, to correctional works – 470. Applying the formula for determining the crime rate, we will calculate which persons (which punishment they are serving) most often commit repeated criminal offenses. The highest rate of repeated criminal offenses was committed by convicts serving a sentence of correctional work, namely 1.48, released from serving a sentence with probation – 0.6, community service – 0.6, sentenced to deprivation of the right to hold certain positions or engage in certain activities – 0.5.

Key words: *criminological characteristics, an offender, convicted, repeated criminal offenses, the authorized probation body, punishment.*

References

1. Bogatyrev, I. G. and Khalymon, S. I. (2008), *Criminal executive inspection as a subject of crime prevention* : monograph, Kharkiv.
2. Alarid, L. F., & Vega, O. L. (2010), "Identity Construction, Self Perceptions, and Criminal Behavior of Incarcerated Women", *Deviant Behavior*, No. 31, pp. 704–728, available at: <https://doi.org/10.1080/01639620903415943>.
3. Cuervo, K., Villanueva, L., González, F., Carrión, C., & Busquets, P. (2015), "Characteristics of young offenders depending on the type of crime", *Psychosocial Intervention*, No. 24, pp. 9–15.
4. Dragomir, C. (2014), "Persons Deprived of Freedom: from Condemnation to the Socio-Professional Reintegration", *Procedia – Social and Behavioral Sciences*, No. 149, pp. 292–296.
5. Gorbnescu, A. (2013), "Female Recidivism Prediction", *Procedia – Social and Behavioral Sciences*, No. 78, pp. 46–50.
6. Stanojoska, A., and Jurtoska, J. (2018), "Ladies or Criminals: An Exploratory Study of Patterns of Female Criminality in the Republic of

Macedonia", *International Journal of Criminal Justice Sciences*, Vol. 13 (1), pp. 147–163.

7. Prost, S. G., Golder, S., Higgins, G. E., Pettus-Davis, C., Renn, T., Edmond, T. and Logan, T. (2022), "Correlates of post-traumatic stress among victimized women on probation and parole", *Probation Journal*, No. 69 (1), pp. 45–65, available at: <https://doi.org/10.1177/02645505211032171>.

8. Batyrgareeva, V. S. (2003), "Criminological characteristics and prevention of robberies combined with home invasion", Odyssey, Kharkiv.

9. Vasilescu, C. (2022), "Probation officers working with women offenders in the community: Evidence from Catalonia", *Probation Journal*, No. 69 (1), pp. 24–44, available at: <https://doi.org/10.1177/02645505211070087>.

10. Khalymon, S. I. (2008), *Prevention of crimes among persons registered in the criminal enforcement inspectorate*: PhD in Law Thesis, Dnipropetrovsk.

11. Hertz, A. A. (2018), *Human rights, sexual orientation and gender equality*: manual, Kyiv.

12. Hradetska, N. (2019), "Impact of the micro-environment in the determination of criminal behavior of minors", *Bulletin of the National Academy of Justice of Ukraine*, № 4, pp. 7–20, available at: <https://doi.org/10.34285/visnyknapu2019.04.007>.

13. Farmer, M. (2017), *The Importance of Strengthening Prisoners' Family Ties: To Prevent Reoffending and Reduce Intergenerational Crime*, Ministry of Justice, London.

14. Raikes, B. and Lockwood, K. (2019), "Acorn house revisited: 'Think family, up and down and side to side'", *Hutton M. and Moran D. (Eds.) The Handbook for Prisoners' Families*, Palgrave, Basingstoke, pp. 295–315.

15. McCarthy, D. and Adams, M. (2017), "Prison visitation as human 'right' or earned 'privilege'? The differing tales of England/Wales and Scotland", *Journal of Social Welfare and Family Law*, No. 39 (4), pp. 403–416.

16. Woodall, J. and Kinsella, K. (2017), "Playwork in prison as a mechanism to support family health and well-being", *Health Education Journal*, No. 76 (7), pp. 842–852.

17. Buonanno, P. (2003), "The Socioeconomic Determinants of Crime. A Review of the Literature", *Working paper series. Department of economics university of Milan – Bicocca*, P. 33.

18. Hirschi, T. and Rudisill, D. (1976), "The Great American Search: Causes of Crime 1876–1976", *The ANNALS of the American*

Academy of Political and Social Science, No. 423 (1), pp. 14–22, available at: <https://doi.org/10.1177/000271627642300103>.

19. Mykytenko, M. S. (2019), *Prevention of deviant behavior of minors in the activities of the authorized body on probation issues* : PhD in Pedagogy Thesis, Kyiv.

20. Fleisher, B. M. (1963), "The Effect of Unemployment on Juvenile Delinquency", *Journal of Political Economy*, No. 71 (6), pp. 543–555, available at: <http://www.jstor.org/stable/1828439>.

21. Becker, G. S. (1968), "Crime and Punishment: An Economic Approach", *Journal of Political Economy*, No. 76 (2), pp. 169–217.

22. Glaeser, E. L. and Sacerdote, B. S. (1999), "Why is There More Crime in Cities?", *Journal of Political Economy*, Vol. 107, No. 6, pp. 225–258.

23. Horning, A., Salfati, G. and Crawford, K. (2010), "Prior Crime Specialization and Its Relationship to Homicide Crime Scene Behavior Type", *Homicide Studies*, No. 14 (4), pp. 377–399.

24. Vitenko, I. S. and Vitenko, T. I. (2008), *Fundamentals of psychology. The second edition, revised and supplemented*, NEW BOOK, Vinnitsa.

25. Canter, D. (2000), "Offender profiling and criminal differentiation", *Legal and Criminological Psychology*, No. 5, pp. 23–46.

26. Salfati, C. G. (2008), "Linking serial crimes", *J. Fossi & L. Falshaw (Eds.), Issues in forensic psychology*, Vol. 8, Leicester, British Psychological Society, Division of Forensic Psychology Publications, UK.